

Minulej pátek neměly husy svátek. Teď jsme ho měli my fšící, páč jsem si je brala do polí oba.

Brtník nemohl ven, páč měl nějaký vyřizování a tak, že půjdem pěkně ve třech. Teda ve čtyřech, páč krám šel s náma. Ale nebylo ho tak nějak moc ani potřeba. Domluvily jsme se s Tali hlasem. Někdy nahlas, pravda, ale hlavně hlasem. Obligátní zastávka u rybníčků na rozjezd nesměla chybět, ale už tady ji musím pochválit, že bezvadně poslouchala, když se tam objevili dva pesani. A to nebylo o tom, že by měla krám, to poznáte, kdy poslechne proto, že musí, nebo měla by. Tohle bylo poslechnutí protože chtěla. Jindy bych je nechala se družít, ale to jedno byl černej stafordík a to druhý voříšek, který není úplně přátelský a kdyby se k němu přiblížili oba, nemuselo by to dělat dobrotu. Takže se hezky usadili na kotelny, já šla sebrat Talivýtvor, který vyprodukovala, ladně jsem přeskočila potůček, vyhodila to a vrátila se k odloženým ohaříkům. "Mooočikoovný byyyllíí!", jásal se.

Vydali jsme se s Rumíčkem směr sámoška a Tali se naprosto samozřejmě připojila. Hele já vím, že TOHLE není žádněj zázrak □ □ . Pro vás ostatní. Pro nás jo □ . Protože to znamená, že ona si hlídá nás a ne my jí, a že taky za námi chce jít. A ne si dál štrachat v rybníčku. Což jí baví moc. A to že jí nemusím volat, to je v jejím případě velkovýhra □ Prošli jsme to tam hezky s povelem Se mnou a až kousek před silnicí jsem je oba cvakla na vodítko. Rumíčka nemusím, ale řekla jsem si, že si pocvičíme chůzi dvou psů na jednom vodítku. Klidnou chůzi. A povedlo se. Navzdory tomu, že tady, u kláštera mívá Tali dodnes puzení k tomu mít tah na branku. Nebo-li - když nemůžu tryskat budu táhnout. Já to nesnáším a protože s Brtníkem bohužel nejsme jednotní, tak to prostě není dotažený do konce. Ale dneska byla úžasná, až nejúžasnější. O to víc, že teda museli jít s Rumíčkem pospolu.

Za posledním domkem jsem je odepla a měli volno. Podruhý mi Tali udělala velkou radost, a to když neměla ani sebemenší chuť vyběhnout si do zakázaný zóny. Naopak, snaživě se mi hlásila sama od sebe. Toooo tady moc člověk nezná, musíte jí furt mít "na laně" i když hlasovým. Aby asi držela lajnu vzorňoucha i nadále, tak když pak vypálila směr pole a já jeeeen tááák houkla, že "NE" a "Tady deme!", držela se toho a šla skutečně tady, kde se jít mělo.

Stejně tak, když jsme vešli už na pole. Nekonalo se žádný její oblíbený prchání do stařiny v dáli. Ne-e. Pobíhala si tak nějak sama od sebe koukolem. KOLEM NÁS. Opravdu v těsný

blízkosti. A tak nějak sama o své vůli. Háááá kráááasa. Vlastně jsem ji až tak nějak moc nemusela dirigovat. Když jsem na rozcestí pískla, že čekáme, tak se..... čekalo???? E??? Stejně jako chvíli před tím, když jsem opodál viděla dvojici s bull psem na vodítku. To oba dostali sedni a čekej a..... skutečně to tak taky bylo, a nikdo se ani nehnul!

Za rozcestím měla Tali puzeníčko, že jako bude prozkoumávat bez dovolení tu stařinu a to měla zase ale smůlu. - povel cesta, když poslechla, šlo se na chvíli tam, kam chtěla. Pak jsem je poslala na druhou stranu a!! tam dole , kam se vydala bylo TO křovíčko , odkud minulej tejden vytáhla toho zajíce. Nechala jsem ji tam zaběhnout a pískla přivolání na píšťalku. A - akvabely jsou proti nim břídilové. Protože jak Rumíček, tak Tali předvedli oba najednou obrátku na pětníku a oba letěli ke mně. Nedělám si iluzí, že by to mělo u Tali dlouhýho trvání, a když už - tak to platí možná jen aj jen pouze pro tohle křoví, zevšeobecnit ona nedokáže. Ale fajn to bylo, tooo jako jo. A to hodně.

A stejně fajn to bylo i dál. Když náááhodou neposlechla, byla upnuta na vodítko a pak chodila pěkně, jak největší vzorňouch. Vlastně jsem si i v tý další části polí vystačila jen s normálním hlasem a hlasovou navigací. Nikoliv hlasovou korekcí! Což je veliká vzácnost, veliká! Povětšinu času vždycky přilítla nadšená. Protože nám to tak všechno šlo , procvičovala jsem povel "Seeš dalekooo!" . Což je povel hodně volný a pes při něm má možnost se buď zastavit a počkat, a nebo doběhnout volně zpátky. Talii vyhovuje spíš ta druhá varianta, kdy se dořítí a jen tak bokem udrapsne do vzduchu hozený piškot. a pak si zas může jít.

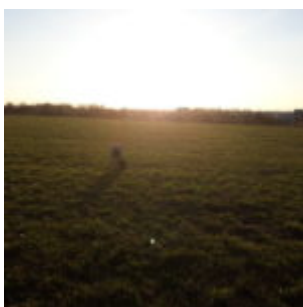
Došli jsme k myší louce, kde na okraji u hromady hnoje, ve značný vzdálenosti od nás Tali začala něco vystavovat. Dle mýho nejspíš křepelky, protože tam občas bývají. A.... tetkon to přijde, takže pozorte: NECHALA SE ODVOLAT!!! HLA-SEM!! A to ne hlasem zupáckým. Sice hlasitým, to ano, protože byla daleko, ale hlasem normálním, či spíše domlouvacím. Týý vado, to jsem byla veleradostná. A pak už pořád pobíhala u nás

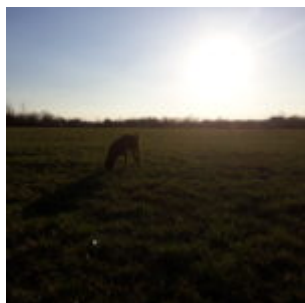
Vzpomínka na Bubinku, která mi proběhla ten den silně hlavou, se ve mně usadila a nasměrovala pro tuhle vycházku v tom, jak to pojmu i dál. Nějak podvědomě jsem nevezala balonky, kroužky, ale naopak do kapsičky strčila žužlopásky. Takže když se ke mně v jednu chvíli hezky poslušně dořítí, odměnou byl právě žužlopásek. To ji hezky upíchl na zem a ona si slastně žužlala a zklidnilo jí to. A tak jsem si znovu - i když v trošku jiný podobě užila

to, co tehdy s Bubi a Štajnem. Pustili nás tenkrát dřív z práce, protože netekla voda. Bylo krásně, teplý jaro a já s Bubi seděla na myší louce na bundě, Rumíček se pinožil kolem a byl klid, sluníčko svítilo a bylo nám všem tááák dobře. A tohle jsem chtěla i s nima a teď. Byl to tajnej plán.

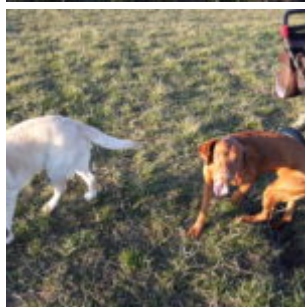
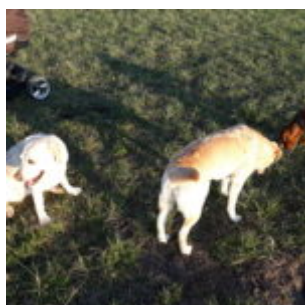


Žvejkání skutečně Tali dodalo klid a tak pak na zvěř zapomněla a pobíhala si jen tak po myší louce a zkoumala díry stejně jako činil Rumíček.





Chvíli jsme si i cvičili odložení a přinášení odhozeného vodítka, protože nic jiného jsme s sebou neměli. A pak jsem v dálce viděla sousedku Katku s labroškama a s kočárkem. Použily jsme se trochu navzájem při cvičení a pak měli fšící velkovolno a my si mohly poklábosit. JO ČTETE DOBŘE, POKLÁBOSIT. Páč Tali nikam neprchala a motala se kolem, bez toho, že by na ni muselo být voláno. A Rumíček byl opět unešen z miminka, kočárku a taky trochu z plyšáka, který na tom kočárku visel ☐ . Všichni - tedy Rumíček a labrošky se pinožili kolem, jen Tali mimo ostatní.





Což mně vždycky přijde trošku líto. Asi aby mi to nebylo líto tolik, tak se sama na chvíli přidružila a zvědavě taky načíhla do kočárku, cože to tam mají za divný stvořeníčko.



A kupodivu kočárek ani nezvrhla. Ale prostě nejradši je solitér. Rumíček by zas nejradši byl úplně v tom kočárku, láká ho nejen plyšák, ale především malinkatá Rozinka. Boože jak on by ji ňuchňaaaal. ☹️. Pak Tali znovu přišla a jala se taky nakukovat do kočárku. A s takovým zájmem, že trnu, zda tam rovnou nenastoupí ☹️. Katka se smála a vyndala Rozárku ven.



Jeejdááá Ruuumíček se nám asi nejspíš pomine radostí. Miminko je venku! Stal se z něj hopík.

Rozárka taky vypadala, že se pomine radostí, páč chápejte, ležet a čučet do oblak, co tam asi tak vidíte? Sem tam nějakýho ptáka co přeletí, ale jinak nic. Kdežto na ruce u mámy, tooo je svět jinak zajímavěj. Trošku jsem ji šimrala na nožičkách a ona se na mě zas zubila. Teda pardon, dásnila, když má zatím jen ty dásně vlastně. ☐

Po nějaký době se objevila komplikace v podobě výmara od nány, proomiňte promiňte - dámy ☐ . která ho naprosto neovládá a on otravuje široký daleký okolí. Nejlépe tak háravý feny, když jeho majitelka není v dohledu. Jak jsem zjistila, i Katka má stejnou zkušenost. Musím pochválit jak Rumíčka, tak Tali, že oba v klidu poslechli a poodešli jsme. Nechci Rumíčka vystavovat nějaký konfrontaci. Ten pes je velkej a majitelka jako vždy nikde. Ve hře jsou tři feny a on kvičí vzrušením jak podsvinče. Když konečně vysmahnul, rozeběhla se Štajno-Tali bitka a oba se honili a masili jako magoři. Pak se k nim pochopitelně přidala i mladoška labroška Ketty a lítali tam ve třech. Ještě chvíli jsem si užívala to, že můžu jen tak v pohodě stát, jen tak v pohodě být a povídat si. Což s Tali člověk nezná ☐ . A taky si Tali stříhla svoje první hromadný odložení při focení! Rumíček si krapítek poodsednul, páč prej nejni žádná “slepice” ☐ ☐



Pak jsme se s Katkou rozloučily a šly každá svým směrem .

My teda už domů. Až v křoví u koňských ohrad Tali opravdově “zazlobila”, když jí zlákal ne jeden, ale hned tři bažanti. Tady už jsem musela bohužel použít krám. Protože to nebylo o vystavení, ale o čistém vyhnání a to se nesmí. Budiž jí omluvou, že ji k tomu tak trochu inspiroval Rumoš, který značil nález a zalez hloubš, než by se mi ve společnosti Tali hodilo, a jí tím strhnul i když sám ničehož neprovozoval. Ale .... měl zůstat stát. Trestem jim oběma budiž trapný pochodování u nohy a následně pak ještě trapnější cvičení pod dotyčným křoviskem. Tak! ☐

Nacházejí se tam dvě pjoumatiky a tak jsem jich využila k procvičování pomalý chůze, kdy po psu chci, aby šel soustředěně a překážku prošel, nikoliv přeskočil, nebo proskočil. Aby si zkrátka uvědomoval i ty zadní nohy. Ale, pro mě bylo mnohem důležitější a fajn to, že Tali byla schopná akceptovat, že má dělat činnost xy a skutečně ji dělala. Neboli podle návodu, který ji ukázal RUmíček, procházela všema čtyřma tlapkama ty dvě odložený pneumatiky. I když pár metrů od nás bylo ono inkriminovaný křoví zdobený bažantama. Pernatejma ☐ .

Stále hezky na volno jsme došli až ke kostelíku, a já se jen připravovala na možnou přítomnost Kočky Odvážlivé. Je to moc milá kočenka, která má pro strach uděláno a pokud ji Tali vidí, musíte na to být připravený. Dneska byla asi doma, takže vzrůšo nebylo. Za kostelem jsme si opět stříhli nácvik chůze dvou psů na jednom vodítku. Za hospůdkou dostali

zase volno. U domu jsme ještě potkali špičku babičku jménem Yvon - já jí říkám stará Přenosilová ☐ , tak ji šli hezky oba pozdravit, stejně jako čibabáka Karlose a pak už šup dom a chrápat.

Byl to velmi vyvedenej pátek. A to ještě Tali netušila, co na ní čeká druhý den ráno.